

Arrest

nr. 149 026 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Xilingol, Binnen-Mongolië, Volksrepubliek China (VRC). U zou als baby door uw stiefvader gevonden zijn in een tempel in Binnen-Mongolië (VRC) en meegenomen zijn naar Mongolië. U zou in Ulaanbaatar (Mongolië) gewoond hebben tot u vijftien jaar oud was. U zou nadien gedurende twee jaar in een Mongoolse gevangenis opgesloten zijn. In 1990 zou u vrijgekomen zijn en naar Xilingol (VRC) zijn teruggekeerd zijn, waar u tot 1991 zou verbleven hebben. Daarna zou u naar Rusland gegaan zijn, waar u eerst tot 1993 in Chita en nadien tot 2004 in Ulan Ude verbleven zou hebben. Op 28 of 29 december 2004 zou u door de Mongoolse politie opgepakt zijn in Irkutsk (Rusland), op verdenking van de moord op een Mongoolse politicus. U zou meegenomen zijn

naar de Mongoolse ambassade, maar erin geslaagd zijn te ontsnappen. U zou nog gedurende twee jaar in uw eigen woning in Irkutsk gewoond hebben. In 2006 zou u nog naar Xilingol (VRC) en Chita (Rusland) zijn gereisd. U zou nadien, samen met uw vriendin over land, via Moskou (Rusland) naar België gereisd zijn, waar u op 7 augustus 2007 zou aangekomen zijn. Op 8 augustus 2007 diende u samen met uw partner, D. D. (O.V.6.127.773), een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u een Chinese identiteitskaart voor. U gaf geen gevolg aan de uitnodiging voor het gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11 september 2007. Het CGVS nam aldus een beslissing tot Technische Weigering van uw asielaanvraag op 28 september 2007. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan. Op 17 september 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar uw land van herkomst. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen. **Vooreerst** dient erop gewezen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het gehoor op het CGVS op 11 september 2007 en u aldus een Technische Weigering ontving, tegen dewelke u geen beroep aantekende. Dit gedrag relativeert de ernst van uw ingeroepen vluchtmotieven. U gaf daarvoor als uitleg dat u op zoek was naar uw partner D. S., met wie u uw eerste asielaanvraag heeft ingediend en die nadien vermist zou zijn. U zou naar haar op zoek zijn gegaan en daarom niet opgedaagd zijn voor het gehoor op het CGVS. U zou daarom in 2008 naar Nederland gegaan zijn, ook daar asiel aangevraagd hebben en teruggestuurd zijn naar België. In 2009 of 2010 zou u naar Frankrijk gegaan zijn, ook daar asiel aangevraagd hebben en teruggestuurd zijn naar België (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.12, pt.14). Het CGVS vindt het echter zeer opmerkelijk dat u desondanks de naam van uw partner niet overtuigend kon aangeven. Uw partner had bij haar asielaanvraag van 2007 de naam D. D. opgegeven (zie DVZ Verklaring 0713900B, pt.2, pt.6bis; CGVS Vragenlijst 0713900B, pt.2.2). Voor het CGVS verklaarde u dat ze J. D. zou heten, u verklaarde dat dit haar echte identiteit was en u niet wist of ze haar asielaanvraag ook onder die naam zou hebben ingediend. Gevraagd of ze ook andere namen had, liet u louter optekenen dat dat zou kunnen, maar u alleen haar echte naam kent (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Pas wanneer u er door het CGVS op werd gewezen dat u bij uw tweede asielaanvraag een andere naam, D. S., had opgegeven, verklaarde u dat dit haar moedersnaam was en u deze waarschijnlijk had opgegeven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Daarnaast dient er hierbij ook op te worden gewezen dat u uw tweede asielaanvraag hoe dan ook laattijdig heeft ingediend. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève inroept, mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het asielland een asielaanvraag indient. Dat u na uw vermeende zoektocht naar uw vrouw en terugkeer naar België nog tot september 2014 gewacht heeft met het indienen van een nieuwe asielaanvraag ondermijnt dan ook in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees.

Verder stelt het CGVS vast dat u compleet verschillende asielmotieven aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag, bij uw tweede asielaanvraag en bij het gehoor op het CGVS. Door de uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen die u aflegde, kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Bij uw eerste asielaanvraag in 2007 verklaarde u dat u van 1988 tot 2005 in een gevangenis in Ulaanbaatar (Mongolië) zou zijn opgesloten. U liet er optekenen op 23 mei 2005 -elders was dat nog maart 2005- ontsnapt te zijn uit de gevangenis (zie CGVS Vragenlijst 0713900, pt.3.1, pt.3.2). Bij uw tweede asielaanvraag in 2014 liet u een totaal verschillend relaas optekenen. U haalde er aan dat u in de VRC veel schulden zou hebben en omwille van een vrees voor uw schuldeisers in Binnen-Mongolië (VRC) naar Rusland gevlucht te zijn. U verklaarde dat uw hele familie vermoord zou zijn door uw schuldeisers en u zelf gedurende de laatste negentien jaar voor uw vertrek naar België in Ulan Ude (Rusland) zou gewoond hebben (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10, pt.15). Op het gehoor bij het CGVS, nauwelijks twee maanden later, liet u weer een compleet verschillend relaas optekenen. U verklaarde nu dat u als baby in Binnen-Mongolië (VRC) gevonden zou zijn en naar Mongolië gebracht zijn, daar opgegroeid zijn maar er in de illegaliteit geleefd hebben. U zou ook, op 28 of 29 december 2004, door de Mongoolse politie opgepakt zijn in Irkutsk (Rusland), op verdenking van de moord op een Mongoolse politicus. U zou meegenomen zijn naar de Mongoolse ambassade, maar erin geslaagd zijn te ontsnappen en nog gedurende twee jaar in uw eigen woning in Irkutsk gewoond hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Geconfronteerd door het CGVS met uw tegenstrijdige verklaringen, liet u optekenen dat u niet meer wist wat u eerder verklaard had, dat u op het gehoor bij het CGVS de

waarheid vertelde en u bij uw aanvraag uit 2007 ongeveer dezelfde reden zou hebben aangegeven maar zich de details niet meer herinnert. U werd er door het CGVS op gewezen dat dit niet het geval is, uw eerdere asielmotieven werden u herhaald. U gaf daarvoor louter als uitleg dat het uw vader, nee uw stiefvader, zou geweest zijn die zeventien jaar lang in de gevangenis zou hebben gezeten, en niet u (zie gehoorverslag CGVS, pp.12-13). De vragenlijst die u er invulde, met behulp van een tolk die de Mongoolse taal machtig is, spreekt dit echter tegen. Bovendien overtuigt deze uitleg op zich uiteraard ook allerminst. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw antwoorden gewoon aanpaste aan de vraagstelling. U verklaarde op het CGVS ook dat u bij uw eerste asielaanvraag niet voldoende kans zou gekregen hebben om uw verhaal te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het CGVS erkent dat u bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd een kort overzicht van de belangrijkste feiten te geven. Desalniettemin is het totaal onbegrijpelijk dat u dan zulke fouten zou maken over de kern van uw asielrelaas. Dat u dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kern van uw asielrelaas, tast dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen in zeer ernstige mate aan.

U verklaarde dat u bij uw tweede asielaanvraag bij de DVZ dronken geweest zou zijn en u zodoende niet in staat zou geweest zijn om het interview daar af te nemen (zie gehoorverslag CGVS, pp.15-16). Het CGVS vindt hier echter geen spoor van in het administratieve dossier. Bovendien is het uw eigen verantwoordelijkheid en plicht medewerking te verlenen aan de overheid die over uw asielaanvraag moet beslissen. Tenslotte kan deze vermeende dronkenschap geen afdoende verklaring zijn voor de totaal verschillende asielmotieven die u aanhaalde. Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw herkomst, verblijfplaatsen en uw vriendin, zodat het CGVS het vermoeden heeft dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden.

Zo legde u geen enkel authentiek bewijs van uw identiteit of nationaliteit voor, nochtans een essentieel element in elk soort procedure en dus ook in de asielprocedure. Er mag van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich enige moeite zou getroosten om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen. Bovendien legde u opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af over uw nationaliteit, legde u wel een vals identiteitsdocument voor en heeft zich geen aantoonbare moeite getroost om uw identiteit en nationaliteit voor de Belgische asielinstanties te staven. Dit doet vermoeden dat u uw echte identiteit en/of nationaliteit voor het CGVS tracht te verhullen.

Zo is het zeer bevreemdend dat u pas bij het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag liet optekenen dat u problemen zou hebben door een gebrek aan nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, pp.11-12). Noch bij uw eerste aanvraag, noch bij uw tweede asielaanvraag liet u daar iets van optekenen in de vragenlijst of de verklaring die u invulde bij DVZ. U gaf daarbij telkens aan dat u het Chinese staatsburgerschap zou hebben (DVZ Verklaring 0713900, pt.5-6; CGVS Vragenlijst 0713900, pt.2.6). Dat u pas bij het interview op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag problemen in dit verband aanhaalt, ondermijnt reeds de ernst ervan. **Voorts** verklaarde u op het CGVS dat u geboren zou zijn in Xilingol, Binnen-Mongolië, Volksrepubliek China (VRC). U kon echter niet preciezer aangeven waar u geboren werd. U gaf er aan dat uw stiefvader u, wanneer u slechts twee maanden oud was, zou gevonden hebben in een tempel, bij u een briefje zou aangetroffen hebben waarop stond dat u van Xilingol afkomstig zou zijn en hij u zou meegenomen hebben naar Mongolië (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het CGVS vindt het totaal onbegrijpelijk dat u pas tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u als baby gevonden zou zijn en meegenomen zou zijn naar Mongolië. Bij uw eerste asielaanvraag had u immers verklaard vanaf uw derde levensjaar in Ulaanbaatar (Mongolië) gewoond te hebben (zie DVZ Verklaring, pt.9). Ook bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u iets anders. U gaf er aan dat u van 1972 tot 1976 in Xilingol (VRC) woonde (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10). Het is in dit kader **ook** zeer opmerkelijk dat u bij uw tweede asielaanvraag opgaf dat u in het dorp Hulun Buir in de provincie Xilingol (VRC) zou zijn geboren (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10) en u dat op het CGVS niet meer wist. Hiernaar gevraagd door het CGVS, wist u plots wel dat Hulun Buir eveneens een provincie in Binnen-Mongolië is. U wist echter niet meer waarom u dat bij uw tweede aanvraag zo gezegd zou hebben, u weet dit aan uw gezondheid (zie gehoorverslag CGVS, p.10). **Verder** legde u ter staving van uw vermeende Chinese nationaliteit bij uw eerste asielaanvraag ook een Chinese identiteitskaart neer. Deze is echter overduidelijk vervalst (zie groene map). Ze is uitgegeven op 31 juni 2005, wat uiteraard onmogelijk is. U gaf voor het CGVS aan dat dit document vals zou zijn, en u het van uw smokkelaar gekregen zou hebben. U werd door het CGVS de identiteitskaart die u eerder zelf had voorgelegd getoond, maar verklaarde verkeerdelijk dat het hier om een vals rijbewijs zou gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U werd er door het CGVS op gewezen dat het document dat u voorgelegd had wel degelijk een Chinese identiteitskaart was, wat u ontkende (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Los van het feit dat u eerder met een vals identiteitsdocument uw nationaliteit trachtte te staven, is het ook opmerkelijk dat u ondanks uw vermeende herkomst uit de VRC een Chinese identiteitskaart niet bleek te herkennen. Bij uw eerste asielaanvraag bleek u wel degelijk te weten dat het om een Chinese identiteitskaart ging (zie DVZ

Verklaring 0713900, pt.20-21). **Bovendien** verklaarde u dat uw vrouw ook van Binnen-Mongolië afkomstig zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is dan ook zeer bevreemdend dat uw vrouw bij haar asielaanvraag liet optekenen dat ze uit Mongolië afkomstig is (zie DVZ Verklaring 0713900B, pt.5-6; CGVS Vragenlijst 0713900B, pt.6). Hiermee geconfronteerd door het CGVS, herhaalde u louter dat uw vrouw ook uit Binnen-Mongolië (VRC) zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw nationaliteit. **Tenslotte** gaf u tijdens het gehoor op het CGVS ook aan dat u reeds geprobeerd zou hebben en ook na afloop van het gehoor nog zou proberen om van de ambassades van de VRC, Mongolië en Rusland bewijs te verkrijgen dat u niet over het staatsburgerschap van een van deze landen zou beschikken (zie gehoorverslag CGVS, pp.14-15). Het CGVS gaf u daartoe nog de tijd, u liet echter na deze bewijzen voor te leggen. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde herkomst en de problemen die u daardoor zou ervaren.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw latere verblijfplaatsen. U verklaarde voor het CGVS dat u, nadat u door uw stiefvader zou zijn meegenomen, tot u vijftien jaar oud was in Ulaanbaatar (Mongolië) gewoond zou hebben. U zou nadien gedurende twee jaar in een Mongoolse gevangenis opgesloten zijn. In 1990 zou u vrijgekomen zijn en tot 1991 teruggekeerd zijn naar Xilingol (VRC). Daarna zou u naar Rusland zijn gegaan, waar u eerst tot 1993 in Chita en nadien tot 2004 in Ulan Ude verbleven zou hebben. In 2006 zou u nog naar Xilingol (VRC) en Chita (Rusland) zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Eerder had u zoals vermeld andere verklaringen afgelegd over uw eerste jaren. Bovendien verklaarde u bij uw tweede asielaanvraag ook dat u de laatste negentien jaren voor uw vertrek naar België in Ulan Ude (Rusland) zou verbleven hebben en vermeldde niets van een verblijf in Irkutsk (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10). Hierop gewezen door het CGVS, gaf u louter als uitleg dat dit u niet gevraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat uiteraard niet afdoende is.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat het niet geloofwaardig is dat u uit Binnen-Mongolië afkomstig zou zijn en daardoor niet over een nationaliteit zou beschikken. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, immers onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. **Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.**

Tenslotte voegt het CGVS volledigheidshalve toe dat, mocht er nog geloof gehecht worden aan de laatste versie van uw asielrelaas, dit hoe dan ook niet kan overtuigen. Zo is het om te beginnen weinig aannemelijk dat de Mongoolse politie u zou arresteren op een markt in Irkutsk (Rusland). Nog minder aannemelijk is uw uitleg als zou u nadien ontsnapt zijn en dan nota bene gedurende twee jaar in uw eigen huis in Irkutsk ondergedoken zijn. Daarnaast verklaarde u ook dat het om een valse beschuldiging van moord zou gaan, maar zou u niets ondernomen hebben om zich daartegen te verdedigen. U gaf daarvoor als uitleg dat Mongolië niet zoals België is (zie gehoorverslag CGVS, pp.13-14). Bovendien heeft u het zelfs niet geprobeerd. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van dit verhaal. Voorts legde u geen enkel begin van bewijs van deze beweerde problemen voor. Tenslotte bleek u ook niet echt op de hoogte van de feiten zelf waarvan u valselijk beschuldigd zou worden. U gaf aan dat het om de moord op politicus Zorig gaat, die op 10 februari 1998 vermoord zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat deze politicus vermoord werd op 2 oktober 1998 (zie blauwe map), wat het vermoeden doet ontstaan dat u zich dit algemeen bekend verhaal heeft willen toe-eigenen, maar de feiten slecht ingestudeerd heeft.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schending van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering alsook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), alsook schending van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering alsook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt nog volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- Beslissingen tot vasthouding van verzoeker, die steevast resulteerden in vrijlating;
- Identificatiepogingen en contacten met de Chinese en Mongoolse ambassade door de Dienst Vreemdelingenzaken;
- Hit Eurodac: asielaanvraag van de verzoeker in Nederland en Frankrijk;
- Processen-verbaal aangaande het dakloze bestaan en het alcoholmisbruik van verzoeker opgesteld door de politiediensten.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegde, niet enkel over zijn eigenlijke asielmotieven maar ook over zijn nationaliteit en zijn eerdere verblijfplaatsen.

Zo kan vooreerst worden vastgesteld dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt ook geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Verzoeker diende evenwel in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het Vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn nationaliteit, zijn eerdere plaatsen van verblijf alsook over zijn eigenlijke asielmotieven.

Bij zijn eerste asielaanvraag zowel als bij zijn tweede asielaanvraag (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde verzoeker dat hij de Chinese nationaliteit zou hebben. In het kader van zijn eerste asielaanvraag legde hij ter staving van zijn verklaringen overigens een overduidelijke valse Chinese identiteitskaart neer. Uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker naar aanleiding van zijn opsluiting verklaarde de Mongoolse nationaliteit te hebben. Bij het Commissariaat-generaal zowel als in zijn verzoekschrift verklaart verzoeker ten slotte staatloos te zijn en juist omwille van het gebrek aan nationaliteit problemen te hebben.

Voor wat betreft zijn eerdere plaatsen van verblijf alvorens in België aan te komen verklaarde verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag dat hij geboren werd in Xilingol (VRC) en vervolgens in Ulanbataar (Mongolië) opgroeide waar hij van 1988 tot 2005 in de gevangenis werd opgesloten om er in 2005 te ontsnappen. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker daarentegen dat hij als baby gevonden werd in een tempel in Binnen-Mongolië (VRC) en vervolgens door zijn stiefvader werd meegenomen naar Ulanbataar (Mongolië) waar hij woonde tot hij vijftien jaar oud was. Verzoeker zou vervolgens twee jaar in een Mongoolse gevangenis zijn opgesloten, in 1990 vrijgekomen en teruggekeerd naar Xilingol waar hij tot 1991 verbleef. Vervolgens zou hij naar Rusland zijn uitgeweken waar hij in december 2004 door de Mongoolse politie werd opgepakt op verdenking van de moord op een Mongoolse politicus. Hij werd meegenomen naar de Mongoolse ambassade en zou daar ontsnapt zijn. Vervolgens zou hij nog twee jaar in Rusland in zijn eigen woning in Irkutsk zijn blijven wonen om zich in 2006 naar Xiningol en Chita (Rusland) te verplaatsen en ten slotte van daaruit naar België te reizen.

Met betrekking tot de eigenlijke asielmotieven verklaarde verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag dat hij van 1988 tot 2005 in de gevangenis van Ulanbataar (Mongolië) werd opgesloten om er in 2005 te ontsnappen. Bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij omwille van een vrees voor zijn vele schuldeisers in Binnen-Mongolië (VRC) naar Rusland zou zijn uitgeweken waar hij in december 2004 door de Mongoolse politie werd opgepakt op verdenking van de moord op een Mongoolse politicus.

De vaststelling dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt met betrekking tot zijn nationaliteit, eerdere plaatsen van verblijf alsook zijn eigenlijke asielmotieven verhindert verder nog enig geloof te hechten aan zijn verklaringen zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging dan wel een omwille van een reëel risico op ernstige schade.

Ter verklaring van deze fundamentele tegenstrijdigheden betoogt verzoeker in essentie dat hij de laatste zeven jaar op de dool was, dat hij op straat leefde en op ernstige wijze alcohol misbruikte in de mate dat het zware leven van deze periode zowel zijn fysieke als zijn mentale gezondheid hebben aangetast. Ter ondersteuning van zijn betoog brengt verzoeker zeventwintig politierapporten bij waaruit blijkt dat verzoeker tussen 2007 en 2009 even zoveel keren werd opgepakt in kennelijke staat van zware dronkenschap. Verzoeker blijft evenwel in gebreke enig medisch attest bij te brengen waaruit zou blijken dat zijn alcoholprobleem zijn cognitieve geheugen dermate aantast dat hij niet meer in staat is een coherent en consistent relaas te brengen met betrekking tot problemen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde dat deze problemen dermate ingrijpend in zijn leven waren dat hij hiervoor zijn land van herkomst diende te verlaten. Bovendien blijkt uit geen van de verschillende gehoorverslagen in het kader van de asielprocedure dat verzoeker in kennelijke staat van dronkenschap zou hebben verkeerd op het ogenblik dat hij werd gehoord over zijn beweerde problemen die aan de basis van zijn vertrek uit zijn herkomstland lagen.

Ten overvloede blijkt bovendien dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping hem betekend op zijn gekozen woonplaats waardoor hem vervolgens een weigeringsbeslissing werd betekend op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in en wachtte nog zeven jaar alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Een dergelijke houding op zich alleen al is niet verenigbaar met de voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door tegenstrijdige verklaringen af te leggen over zijn nationaliteit, eerdere plaatsen van verblijf en eigenlijke asielmotieven zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit, voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER